

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 lipca 2014 r.,
sprawy A. S.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 lutego 2014 r., utrzymującego w
mocy wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 października 2013 r.

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
 - 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego**
- A. S.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono rażąco obrazę przepisów postępowania, a to art. 433 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 października 2013 r. w sytuacji, gdy było to rażąco niesprawiedliwe z uwagi na:

1. sprowadzenie ustaleń faktycznych odpowiadających znamionom przedmiotowym przestępstwa znęcania się, które miały być przez oskarżonego realizowane przez okres 2 lat, do dwuzdaniowego, lakonicznego ich opisu w uzasadnieniu wyroku,
2. brak ustalenia w opisie przypisanego oskarżonemu czynu oraz w

uzasadnieniu wyroku formy zamiaru, z jakim oskarżony zrealizował znamiona przedmiotowe występkę z art. 207 § 1 k.k., jak również brak wskazania, że w ogóle działał w tym zakresie umyślnie,

3. brak ustalenia w opisie przypisanego oskarżonemu czynu formy zamiaru, z jakim oskarżony spowodował u pokrzywdzonej chorobę realnie zagrażającą życiu, oraz formy nieumyślności, którą obejmował zaistniały w dalszej kolejności skutek śmiertelny, która to obraza miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, albowiem skutkowałą niezasadnym jego utrzymaniem w mocy.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Autor kasacji zdaje się nie do końca poprawnie postrzegać rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. W szczególności przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Skarga wniesiona w przedmiotowej sprawie w niewielkim tylko zakresie odnosi się do wad postępowania odwoławczego, mianowicie podnosi błędne zaniechanie zastosowania art. 440 k.p.k.

Tymczasem niezastosowanie przez sąd odwoławczy przepisu art. 440 k.p.k. nie stanowi w ogóle naruszenia prawa, jest bowiem niczym innym, jak tylko wyrazem przekonania sądu o sprawiedliwości wyroku (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2010 r., II KK 156/10, Biuletyn Prawa Karnego 2011, nr 2, poz. 24). Na marginesie tylko można dodać, że kwestie wskazane w kasacji jako uchybienia w postępowaniu Sądu pierwszej instancji, nie były przedmiotem zarzutów apelacyjnych, a więc, stosownie do art. 457 § 3 k.p.k., Sąd Apelacyjny nie miał obowiązku rozważać ich w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Nie oznacza to jednak, że zagadnienia te nie były przedmiotem analizy Sądu

Apelacyjnego, stosownie do art. 433 § 2 k.p.k.

Tylko przy okazji Sąd Najwyższy pragnie zaznaczyć, że ustalenia Sądu Okręgowego, co do zrealizowania przez skazanego znamion przedmiotowych oraz podmiotowych znęcania, jak i postaci zamiaru, z jakim skazany dopuścił się zachowań w dniu 6 października 2012 r., są zupełnie poprawne. Wypełnienie znamion przedmiotowych i podmiotowych znęcania jest ewidentne w świetle rozważań Sądu Okręgowego zawartych na s. 17-23 uzasadnienia wyroku tego Sądu. Kwestia zamiaru, z jakim skazany dopuścił się pobicia pokrzywdzonej, jak i zasadność przyjętej kwalifikacji prawnej czynu zostały zaś poprawnie wywiedzione na s. 39-42 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.